

Üks lahutuslugu. Karin Michaelis.

Kuulus Taari nälekirjanik
Karin Michaelis viibib praegul
Eestis.

Õieti ma olen ära teeninud pästmedall.
Ootakem, kas saan selle!.... Õskeli helli-
sust, helises nagu häll, mõni minut enne
koostööd. Ärstinna ollakse harjunud välja-
kutsutega kõigil päeva- ja sõltundidel. Aga

muuskamise tõttu sõda mõistlikku sõnagi.
Ja ta kogus end alles alla, kui kätatais
talie peale, mida ma muidu ei teinud ku-
nagi oma sõbratari Ulla suhtes.

Meie kaks olime nimelt parimad sõbrad.
Ühest pimesoole põletiku loost saadik.
Ohaa, ohaa, kui mõtles sellele! Viimasele,
päril viimasele hetkel nad laskid mind kut-

„Ma ei soovi, et mind minu
majas peetakse nulliks.“

seekord see ei sobinud mulle põrmugi. Ku
hääli kähises, ma olin alla meelunud kange
grogiga ühe unepulbri, kaela vatiga kinni
mässitud ja olin parajasti just pugenud
voodisse. Sile hellistati. Minu perenaine
oli ammu puhkama heitnud, hojarahtas all
olid kutsutud mingile perekonnapeole, pi-
dis alla isa minema alla avama.

Too haledasti ulur tüdruk, kes seisis
aast akse taga, ei saanud nautumise ja

süda. Ulla oli olnud mitu päeva haige, ja
nad uskusid, et tema küht on vald veidi
rikkas. Kui aga tüdruk siis järsku kaotas
meelemärguse, nad talid teisele mõtlele.
Ema ja tema kolm suurt õde ulusid üksi-
teise vöid. Atnekt isa, Henrik, oli muu-
tunud lahvatuks, üldiselt aga rahulik, na-
gu see vabli pühkustetega mehele... Mah-
kisin kiiresti tüdruku valba naise, kandain
tema alla oma sõidukisse ja kihutasin te-

L

maga haigevastaja. Vile ainult hõljeb ta
all isikualamäl.

Jah, ehk ole Ulla etend karkaksmööd
aastal vanem ehk mina kolmekümnead aast-
tai noorus, see teab... Nüüd aga pidin
leppama sellega, et mind võeti ümber tei-
russe, mis on teatripidatiga, shokolaadiga
is ikkagi üheksa noored teaduskoht.

Koh, seal seisab Ulla, thioeti pea kaotanud. „Nad tahavad end lahutada lasta!... Nad tahavad end lahutada lasta!... Ema võtab eudali elu. Ta ei saa elada ista. Ma loon seda. Minu teem... Ja hirmustan on see, et iligee elame sündi meile... Vaa- ta, see tuli vii...”

Kui Eila hakkas midagi solistama, siis ei tulnud lõppu. Ka pidurdasin teda: „Kas sina saad...“

Ta raputas pead: „Näe kirkustme tal
veel viimast hõikel püüdi läbi, enne kui
ta... Aga ta hüppas ahnast välja... Se-
da ta teeb... Oh, see Goussier, sina pead
meid aitama, kas kutsud, sina pead seda.
Kui sina seda ei saa, siis ei saa keegi...
Ja kui ema vabab endast äh... siis tule
seda ka mina. Sest peanistat see oli mi-
nus süü. Minu äh ainult see, kas...“

„Pest! Kõik lõpp ühimele ja kõnele
mõistlikult!“ Ja meile kõnelelaine mõist-
likult kätkestega, nii et Ühis-ühendust võit-
sule palume, et akadeemiliseks võit-
sule selle endale hea meeleks. Samal
ajal on tegu meile ettepanek, et meile
toma. Selgust tänu. Nagas tänu. Olek-
sime tal võitnud endast...

Tõisid auto välja ja sõidustasin väikese
hoiu. —

"Ja nittid eru viðnað!"

Ulla tõeti vandenuse ette ja oma sõrde
est kõik künne sõrme. „Kui ma midagi
sõndan, alla see on suud pöördel!“

Sile pidin ma vanaaasta oma varo-
lause krukumisele valjusti naerma.
„Sund pidada! Ei, viike Eila, oleksite teie
oma kodu süttanud eund pidada, siis po-
leks teil saanud kaitstroofi. Kuidas
mitte.“

1

Tuudis Eakst on üliõpilasliiget
sõad. Mina elasin teinud ühe punk.

rit ja tema saava kunstiliseks teoseks. Üks
naine kõrval. Ta oli ühe väikese hääle-
lise poeg, ja mis peultab kunst, poosiga
isapoolja. Ta oli alati annast, pealtni ja
lastelani, läbi ja läbi. Tüüpilist. Mo-
naarilistena. Et tema ja Ingrid pidid
üksikult leidma, saarnas ühele neist ühe-
tulest üksteisest nagu saavirastamine või
midagi sarnasemat, mida ei saa ühele
ega ka teistada. Ingrid oli ühe ülikooli
professori tütar ja ainsa lapsega, kes peale
selle oli veel väga kannis ja veele. Pi-
ritult kehtinud ja veidi üksteisest lastud.
Ta ise teadab, mille, et saadetakse ühe-
se ja kaheksa aastale vabalt tal oli ü-
rind hüljatud pooleks terve loogika. Ta
oli päris üksteist ühe hüljatud kolm ü-
helt, kes aruand teadma.

Siis tuli skandaal: Henrik Zukus — riigisteist aastal vanem ja juha kuulus kunstnik — oli tulnud linna, et maalida tema isa püsti, kes toekord oli rector magnificus. Kõlali hiljem ja palus professori tütre käsi, ja sellest pärast oli Ingridile vaid veel üks adest mees maailmas. Henrik oli suurim kunstnik, targem mees, siltsin inimene ja ühiskondlik liider. Ja peab rõõmuma, et Hendrik oli loonut ühe mehe.

What has Wilson and his staff

Põhimõttelise meheks olid teinud Henrik ning tema naine. Tema naine, Sella, parast kirjeldatai suhtis ühtlasi, palmetasik mureja vanemad, Ingridi nimele. Kunstnik Eakas ja abikaasa arvuti elama man- sardikorteri, tema alamine ja teine kord ühtlasi viisid ning raha palmetasik panka. Tavasest teest mure. Alapoolsest keldist, rale seati Henrikule sisse sisse viitose elu, kuhu te viis tagasi tõe, kuf meeldis lahti rüütu. Aga just oli kokku- teidid ja spordid, kuf oli Henrik, sama pillaja ja akkordistimata oli Ingrid. Aga selle asemel, et oma teinud lahti viisid te puidid end ümber kajuksid mehe soovide kadeid.

Henrika nähes ed tõhtunud silm edev, sel-
leparast riistust; laurid lühikalt, mis talle
ara suugid ed sobinud, pakaati. Henrika
ilmavastu kolmeaali tati naitetada rõima-
kõnais kühmud laugi. Mii tati nait tühjaks

vile aastaga, mis just ei elanud väga kasulik naise õrnale ühele. Heuriku naine pidi olema hea pereemane, sellespärast suris Ingrid kokaraamatut ja pides maja tootlikult abil, kas tuli hommikul ja läks õhtul.

Kunne Ingrid aitas, et laasi talob hooldada, oli Heurik nende vastu väga valin ja selles talis üli valja.

Üle Heuriku läbis sõber ja käisin tema majas sage külalana. Nende juures oli kull väga mugav, aga iga kord, kui seal läksin, ütlesin siiski taevast, et ta polnud mind õnnistanud päha abieluseluks.

Väga paljus oli meidugi ühdi ühe kinnas korter. Väike elutuba, söögituba ja paar magamistuba. Ja neis ruumides meil vilgast, lakkamataid radiolaid, kõigi asjade vastu kivistudvad tüdrukud ja ema. Lühidalt, selles oli ühe kinnas, korterist ei püüand ema ja tütarde kõneleete jaoks. Ja Heurik kõnele seal püüa nagu raudad kuja, peopuudeks oma pilgu ja sageli surudes mõlemad peopuud kõrvadele. Lühema perekonna keegi viihimise järel ta kaevan tavaliselt ringi ja hõõdis „NU SIA, lähe-ma alla minu juurde, et saada midagi inim-väärsemat.“

Heurik oli see, kes määras, kellele tohivad lapsed läbi käia ja kui sageli ning kui kaua nad tohtisid mänguseltsistega olla väljas. Tantsutantsu käia oli keelatud. Hiljem aga vti Ingrid selles keelus läbi muudatus. Kui Heurik ühel päeval tabas kõik oma seli tütarid sellet, kuidas nad tantselid viitoreli muusika järel, oli ema nalle talaja õpetanud vti tantsu. Heurik andis järel. See oli esimene ja viimane kord. Tüdrukud said tantsuposist. Kui vanem sel viitoleiklusele vastas, siis selles Heurik kauguvõrdiselt: „Kõik seli vastas. Ja sellega kasta!“

Ingrid teadis oma selupõlve ajast, et ta sel püaratsuga läbi vti oma tahte, kui vanemad kord ütleid millegi kohta ei. Ta vtiis ka Heuriku selles tarritusele püarad. Ta ise oli tantsinud viimast korda oma pulmas. Aga lapsed... lapsed... Heurik ei tahtud omi tütreid kasvatada kokottideks. Punkum.

Kas vtiis selle kile imestada, et ema ja lapsed hakkasid teotema ise seljastat? Seda juhtub iga perekonnas — mitte sel mitte seal, kas ise selle ise vtiis kutas?

Ühel kül hella ühe paigu tabas Heurik kaks oma tütarid kõrgist hõltsidides just kuja saabusena, veel palvusena tantsust. Heurik oli kuusand krabimast, oli kõrgi hõltsid armastus, et majas on vargud. Vtiis, mis teda valdas, oli sel vtiis, et ta tüdrukud peksis korrapäraselt läbi. Ingrid, kes kuulis käre, ütles siin, karjates ja helis end nende vahela.

Veel paljus sõnadest hiljem sel kõneleand Heurik sõnagi sellega ja tütardega. Nagu „Kivisi kätalase“ ta selis lõunadama ja pügenes selle järel kehe alla oma seljastat. Ema ja tütreid jäid sel rahulduid lõunaga, kergendustudega, aga kuja vtiisudega. Et vtiis teida, siis jumalduid tütreid ema ise just samal viisil, kui ema. Nad imet-lesid seda püandest posist, kuigi paljus just hilisilul püi tema pühimiste taga-ajamisega.

Et ära kõiis arvustamast, püu vtiis õnnadama: käl me pole kohanud kasti taimet, kes selisid vtiis, kui Heurik ja Ingrid. me sama vtiis ka kasti imest, kes üld äkatselale sel abelustelisi sead-
matad.

Heurik kutsutikuna, vtiis püarats kõi-da muokustatuna, oli õnnadama posist väga õstid ja naised jookid talis selis järel, et ta selis maalika. Aga Heurik ei selisud aga tütreid kisti teist posle oma imestatud nalle. Ingrid, kõiis sel seljastat palus arvustiklasi ja kisti, ei selisud seda õstis ja tal oli püajust elustika, mis püand seda talaja kunnadama arvustadusse püu. NU vtiis see oli selis, mis vtiis olla oli selimist taevast, kuid mis aja-
jookid oli selisud kige kardetavasse im-
bedusse maale.

NU selisid selisid, kui vtiis helisid õstis mis vtiis taga. Oli selisud järg-
misit Heurik, kes oli vtiisud paar sõda-
lat kätalasega ühe miiast, et maalida
paari vanemat ja nooremast õnnel, oli selis-

metalt saabunud kogu ja kogu maja eest leidnud pea peale pööratuna. Tema ateljeost oli tehtud tantsumaja ja väike tube sinis seotud väikese haarina. Ja ülal toakasse oli kaetud laud seljakannuole hallikülmale, kelle neli tükki oli kokku ajunud. Kaks muusikameest tegid undavat jaamuseid ja Henrik ütles hääletu tantsumaja, kuhu ingrid tuleb korda oma pulmaat saadik esimes suurelõikelise kleidi paljaste käelartega?

Henrik oli läinud selma keset ateljeost. Maavärsimine poleks sünnitunud suuremal segadust... Henrik pööras kannapealt ringi ja läks hotelli, et järgmisel päeval lõuna ajaks tagasi tulla sinna kunstnikke: lahutus! hää...!

Mõnuga, pahemad ei võinud arjad üldse olla. Aga kui Ulla lõpetas jutustamise, siis mul oli oma kaitse juba valmis.

Läksin järgmisel esmaspäeval Eustasie arstikasse. Ingrid loobus veel roodida. Sarnakahvatuna. Kõik pisarad vist küll juba ammud ära valatud. Tegid, nagu oleksin talend päris juhuslikult, ja kuna mina midagi ei püüdnud, ei talend ka tema seda. Andes talle ära kaastundeid peabri peavalu vastu ja läksin siis alla ateljeesse.

Uksel rippus niti: "Täna ei võta vastu!" Aga mul oli oma märguseks ja mind "lasti ette." Henrik ei osatunud paremas meeleolus kui Ingrid. Väheste sõnadega ta pühendas mind asjasse: "Ingrid ja mina läheme lahku. Ma ei soovi, et mind oma eneste majas peetaks auhiks. Üed ja püevad need ajavad ringi inimestega, kellest mul pole aimu. Mis tean mina, kas nad on veel korralikud tüdrukud või parimal teel tänavatüdrukuteks ajunud... Mina ei mäingi enam kaasa."

Ma ütlesin rahulikult: "Nii! Teie tahate end lahutada lasta... Jah, see mind õieti ei üllata. See see on ju nüüd moes. See on ehk kregi teine, kes sind...!"

Ta kargas püsti: "Kelleks sa mind pead? Mina...! Tule! Kuulun meelte hulka, kes saavad kord ja mitu rohkem. Kui Ingrid ei talendu, mis ta omaa mina ja mu armastuse mõel, siis ta peab selle eest hakku kannutama. Ma olen valmis..."

Kahtasin õigu. "Muide, talle, et kõneleda sinuga millegi väga tähtsa üle. Aga selle järele, mis kuulsin nüüd, on see täiesti üllatiline... Tunned seda varsti kogemuseks. Kõne siiski: su naine on haige. Väga haige..."

"Mis! Mis sa ütled! Ingrid haige! Ta on haideriline. Muid midagi!"

"Täna, täna, sõber! Ära unusta, et olen arst. Ma tean, mis süleb. Mul oli juba ammud selge kohta oma arstamine ja see osutus lähemal järeleatamisel õigeks. Õige vähe ja kõik on okei... Sinu naine, Henrik, see ei näingi oma tõelist seisundit, et ta süleb ühe jainga haigus. Ja sina hoidu veda temale ülemmest, temale ja lastele. Ettevaatamatu väljendat ja hirm äksi võib tema vilt muuta alla..."

"Mis... mida sa nõuad siis? Mida ma pean tegema? Kõnele ometi, inimese, et ma teaksin, kuidas pean toimima!..."

"Jah, poleks heik selles valitud nii nutut halvasti, ma teaksin juba. Aga nii, kuidas arjaleid seismad püevad, ei võt selles olla juttugi... loomulikult... Muide, see ei lähegi enam sulle korda, vaid lastele. Värsed lapseid... Väga vali ometus nolle... esmalt perekond lõhutatud ja samal ajal oma surm... Aga nii on kord juba elu, lahutused on tänapäev tavajäi nähtud."

"Lahutus! Kae kõneleb lahutusest, kui asi on nii..."

Ta oli läinud lõksu — mun oli lapsemäng. Seletasin talle paljude lühikeste mõtetustega ühe haiguse, mida ei leidu üheki arstiteaduslikus raamatiga ja lihtsanda: "Mina viime laste tüdruks tugevaks sinist seltsile, et sinu naine saaks talviti uude ja rahuliku olukorda. Ei mingisuguseid kohustusi. Rahu. Pikad jalutuskäigud. Hoolitsime ravi. Jah, avalikult teaduna, soovitaksid mul, Henrik, võtta temaga mõnda idüllilisse suvekülast, kus pole väga palju inimesi. Jää sinna Ingridiga meeleks ajaks. Ja kui ta siis ei saagi terveks, sa tead siiski, et oled talend kõik, mis seltsis sinu rõõmusest."

"Ütle mulle, kuhu peame sõitma! Me reistame juba homme..."

Kuski üksin üles Ingridi juurde. Tema sekkus põlde olema ottervaalikuks. Valmis-tasin teda selle vastu ette, et Henrik on halge. „Mille midagi hädaohhtlikku ... isgatase mitte otsepe hädaohht ... ainult absoluutse raha ... Värske ähk ... pikad jalutuskäigud ... Ükskordas sinna lü-metega, kes tunneb tema karjamaal ja omadusi ja hoidub kõigest, mis teda võiks aritada. ...”

Ta oleks peabegu langenud minustusse ja hädaldas vaid omaa meeleheites, et to-ma mees nõuab lahutust.

Rakustasid teda: „Kõik vaid tema hai-guse tagajärge! Mitte midagi mõelda. See läheb mööda, siilpea, kui ta saab rahaliku ümbritse kangel kodust.“ Ja ma seletasid talle, kuhu ta peab reisirata oma ma-haga, ja kuidas ta peab käituma.

Kuna ma veel istusin tema kõrval vee-dikälrel, tuli Henrik sinna. Hääratades, ar-mastotsvärsesti. „Kusleis, et sa polevat täiesti terve, Ingrid ...” Ta võttis sinna käe ja tõstis selle huultele. ...

„Lakkusin tava'toast.

16

Eeri Vere Biggers

EESRIIDE TAGA

Kriminaalromaan

„Ei.”

Miss Morrow tõusis. „Võlgname teile suurt tänu, mrs. Enderby. Ma arvan, see oleks kõik. Kapten Flannery —”

„Minul pole ka enam seltsida mingelt käsimeest. Üles Flannery.

„Kui ma võin anda veel mingelt tes-toid —” mrs. Enderley tõusis limas kerge-dusaga.

„Tule, Helen”. Üles tema abikaasa kar-mist. Nad väljusid, ja teisel vastasid tõe-tamult järele.

„Tore lugu”, pabvatas Flannery ja kar-gas püsti. „Veel üks kadunud naisterah-vas! — Eva Durand, Marie Lantime, Jen-nie Jerome, Koim — ja kui ma ei eksal, viibisid nad kõik tunnelt ühtul Kirki ma-jas. Mina ei tea, mida teie selist loost arvate, ent mulle näib see naeruväärne.”

„Jah, mina olen teiega päris ütel arva-musel”, tähendas Barry Kirk. „Selgub, et minu maja on kadunud naiste asutus — ja mina arvasin omaa lapelikusea v. olin asu-vad vaid bürooruumid.”

Kapten Flannery vahele Charlie Chan-i otas. „Noh, mis sünnib siis teie peaa?”

„Oo, hulk asju”, irvitas Chan. „Mõlata-tuse ühele küljele hakkab palatma pluu val-gust. See viimane juhtub peetab pime-usse. Kas te võite jälgida minuile?”

„Minu? Ei saa just tõendada. Milhist teie öist kõnelete?”

„Kui ma seletan teile kõik õiget ajal.” „Suurepärane, suurepärane!” mõlitas Flannery. „Jalan suurima roomuga need kaks ära läinud naised teie üng miss Morrow hoolde! Ehki sõna etam ei taha ma kuulda neist. Minu teotsem mõelaja-

dega. Tunnelt ühtul tapeti Kirki majas sir Frederic Bruce. Emb-kumb, kas lahkus keegi salaja seiskonnast, või keegi tungis väijast büroosse ja tulistas. Lähja kõrval lebas raamat ja tularedeleil leiti niigi — ma ei tea, kas ma teile seda tübe ütlesin — mõrtukas varustas muuseas veel paari samettühvleid. See on minu ülesanne, ja seda pean ma silmaa. Kui veel keegi mind tuleb tähtsata lobaga kadunud naistest—”

Ta kaikasatas laenu, kud koridoritaks uuesti avanes ja Helen Enderley oma abikaasaga sinna astus. Ta oli väga erustatud.

„Me tulime veel kord tagasi”, ütles ta ja lauskas toolile. „Minu mees arvab — ja ma näen ka ise —”

„Mina ajasin peale.” Naandas Enderby. „et minu naine avaldaks kõik ande teab. Ta jättis nimelt vahele ühe väga tähtsa punkti.”

„Olen pööranes seiskokorra”, kaebas ta. „Loodetavasti talitan ma öeti — ta palus mind, et ma ei reedaks teda, ta anna pi-saretsimil! Ja mina ei taha valmistada talle seiskimist.”

„Sina ei lubanud talle ago midagi,” vas-tas mr. Enderby. „Ja kui ta pole teinud mi-dagi ebahädiget, ei näe ma—”

„Tule tulite tagasi, et avaldada melle kõik, mida teate,” segas end toorelt vahele Flannery. „Noh, välja siis sõnadega!”

Mr. Enderby silmas kõheldes ning vastu-puiklevalt. „Jah, jah — ma nägin teda — aga alles pärast kõneleust sir Frocceraga. Siis ma polnud teda veel kohanud — see tähendab, ma olin teda küll näinud, aga ma ei tundnud teda ära.”

"Age hiljem tundakse selle daami," kutsus
miss Morrow.

"Jah -- alies alla, kui ikkaksime koju. Tõetootsipa. Seal nägin ma teda alles öösti ning tundsin te ära. Kirki maele lähtuht pole kuigi mure kui Jennie Jerome."

10. neat@kik

Karl Landauer

Paula Flannery Mndas loas edast-igan ja peatus lõppeks Helen Enderby see. „Võit — Kiri! maa lihtsust” on Jennie Jerome. Teda valetasid, lõpetades 1.000 minuti eest maise Morrowille, et teda polevat näinud Jennie Jerome.”

„Seda teie ei lohi mõista talle süüks,”
segas end vahele mr. Enderby. „Migu palne
tuli tarasi rahetablikult ja h'les lött.”

..Jeesa kooli! Kas teie vanemate seadja daami-
nits, kui sõitakse lüfiks alla pärast õhtumööki?
Ja kas teie lapse märgata ka seadja?"

„Muidugi. Enimenes Ollatuks hädade
ma: Jennie, Jennie Jerome! Mida sina sila
sina tead?"

Siob. ta. mada. Ollon. tomat.

„Ta naeratas veld ja õiles; Tere, Helen!
Olm uudishimulik, kas sa tunned mu!”

Je mis ça à l'écart.

"Muidugi oli mul eelade tühast hirmust äärmiselt raske olla joomane – kuu te pöördum – aga ta ei tahtnud vaadata. Ta raputas ainult pead ja arvas muretsenud – ta teinud juttu tunda mõnile kelle tunde kord. Sile kätte ta minust, kuu ma ei võinud ootada talle meelestahet ja valmis pallest, et ma teda nägud. Ta väitis, et ta polevat teinud midagi halba, aga kui luua teema põgenemisele New-Yorkist välja tulevat, võiks see teema talle palju ebasoovitavaks teki-
dud."

„Teie abhikāṣa cōdāṣa gīṛi et anandā
sāle tāle aṇa vāstavaṇa lūhāṇa.”

"Ei. Normaaleissa oloissa oleksin maasta kiinnittänyt luteril. aga ma määlinen ei Frederici tapmiselle ja see paiva tälle muille pösti kummalline. Seepärast tällastele talle astuut ma tahtvat kaaluda seda saja ja näd. väärtet käärmisel kokkusaamisel."

Ja kas te pārsteigta jūsu pārsteiguma vietā?

En. Aga nõud olem ma oma meelest kuni
 "Kõrgeks." Helen Enderby rääkis nõudista-
 valt oma abikaasale.

"Single poleuid mingeld kokkuvõet tema vastik" vastas mt. Enderby. "Kisolevras olukorras on ohulik valetada või salata teatud asju."

„Telo Gub, mra. Kaderby, et omate sollice
targa meha. NUSd v5ito minna, aga pidage
müüd!”

„Beda ma luban meelaidi,” kinnitas mrs. Kunderby ja tõusis.

„Cham avas taile usse. „Kas'ma tosin e-
tada veel (he aendliku klusmuse?) Loode-
tavnati pole teie (ma kielt tle:ij rikuvad
noortelekliduse?“

„Ah ei.“ vastas pöö. Enderby Ta kõhklus, kui aimaks ta, et see sai mõneb seadust. „Nähes inimest talerodeli, ärutusin ma seadust, et sõjatunni (pöevast) seadustele. See oli roostunud ning nühke uuest. Ma ei pannud (ühela) sead.“

"Ärrituses jääb siiski mõnigi asi kahe silma vabele," väidab Chen sügava kumardusega ja süles pösa.

"Noh, lõppek otsustis elame saanud adast paar sammud," algas mr. Flannery. "Kuhu me aga salume, ei tea ma. See on aga kindel, et sir Frederic otsis Jennie Jeromet pal Ohtul, mil teda tapeti ja et see Jennie Jerome sõidutas oma lifti just parajasti tema too ukse alla. Täpsemalt, mul oleks hirm lasta arvustada teda vabimaks."

„Aga tell pois ju mingeid õestusi,” vald-
les vastu ühes Morrow.

"Ei, tõenäoliselt teema sõltuvalt pole midagi kätt. Kuid ajalehes sõnavad arvestust. Seda teevad nad alati. Nii nagu teie meelest, te peate on nad meil Kip meil ei lisa hiljem teavikute tõestusi, võin ma ju vahetada teie teie meil meil meil."

"Näiteks tegutses pole kooli teie väärtus," arvas talle Morrow. "Kui tahame arreteerida kodagi, vajame ka kindlaimat tõestustmaterjali! Kas teie pole ka mõnel arvamusel, mr. Chan?"

"Kabbalimata," kabbalimata kabbalimata.

Miss Morrow pöördus Barry Kirki poole. „Kas teie tunnete ikkemaht seda naiselehtijutit? Kui ma ei ehki, nimetas ta end Grace Tanaka.“

Kirk raputas pead. Mida si teie teemast kõige vähetema! Aga ta on Nussim naine, kes seni kides teemastusest sõna võtnud on, ja see tõukas muile mulgust alla."

"Nada võib arvata," ütlesid naised Mor-
row.

Kui ma laseksin arreteerida, seda
nalet —" algas Flannery Alie, kes ei
nud loovutada oma plaani.

"See on võlmatu," selatas miss Morrow. "Seda ma ei siiski teha. Aga me võiksime lasta jälgida teda. Ja kuni tal isarud annet kadumiseks õhbe ja ruttu, teeksin ettepaneku etuda võimalikult pea kõigi tarvilike asundude."

Kapten noorustas. „Jah, mis kaastan oma mehed viibimata tema juurde. Arvan peaaegu, et teil on õigus — võis-olis saame sel teel edendust kätteada.“

(JL 1000000)

